

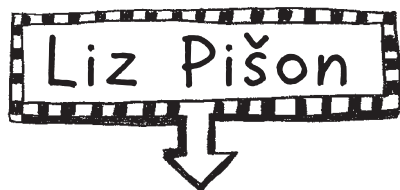
DA!

NE.

(Možda...)

(Koja je uglavnom vrlo dobra u kolebanju.)

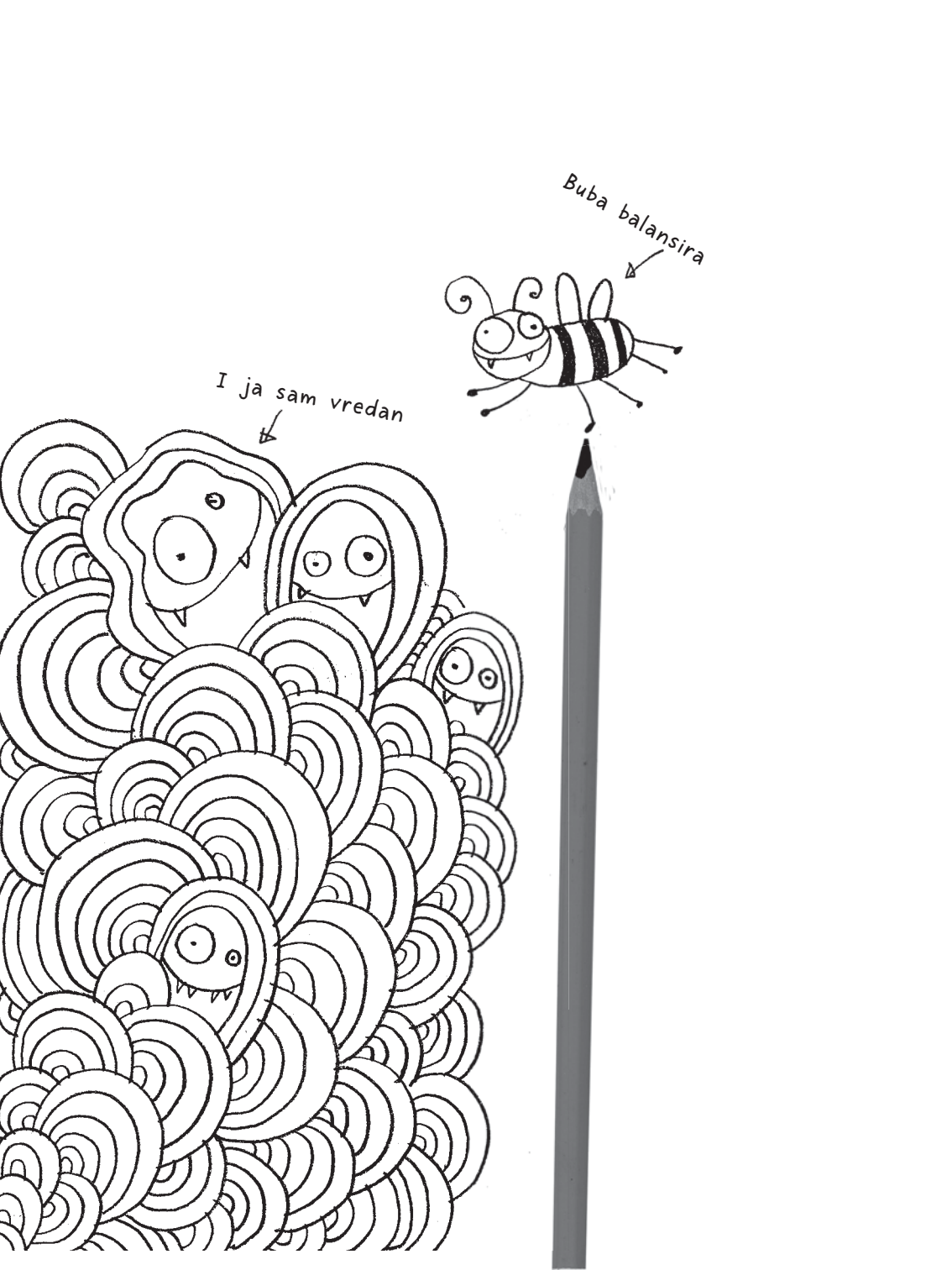

Preveo Zoran Penevski

Ova knjiga je
posvećena Peni Den,
koja je ilustrovala mnoga
sjajna izdanja. (I koja
takode voli jazavičare.)

Jazavičar

Buba balansira

I ja sam vredan

Obično sam vrlo dobar kad je reč o kolebanju, **NAROČITO** kad je u pitanju hrana.

Ali jutros je bilo **ČUPAVO**

- uglavnom zato što je baka Mejvis banula juče donevši **SVE i SVAŠTA**

UKLJUČUJUĆI

i malu **SELEKCIJU**

UPAKOVANIH

PAHULJICA

za doručak, koje

OBOŽAVAM.

Hvala, bako!

Donela je i još nešto što nije bilo tako lepo. 😞

Kao što su DVE kesice čipsa sa ukusom

ALGI

nečeg ČUDNOG

što je bilo u vidu širupa.

„Uvek zaboravim da se čips **ZAGLAVI**

u dedinoj protezi“, kaže mi baka

(kao da bih ja to želeo da znam). —Oh.

„Pa sam pomislila da bi **TI** hteo, **Tome**“,

kaže dok mi ih pruža kesice.

Svojski sam se potrudio da ne napravim

BLJAAAK facu.

Ipak sam uspeo da joj kažem da bi **STVARNO** trebalo da ih da Diliji.

Ona **VOLI** taj ukus!

Baka kaže da sam veoma brižan brat, i ja sam se s tim složio. Što je **EKSTRA**

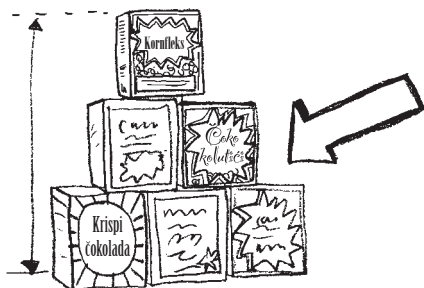
jer je to sada postalo i „zvanično“. PAHULJICE su MOJE. Dilija je dobila ČIPS, a mama i tata sirupastu stvar. → Neki sirup

Gurnuo sam pahuljice u zadnji deo kredenca da budem siguran da ih niko neće uzeti pre **MENE**.

I tako sam jutros sišao polako i rano, i bacio OKO na različita pakovanja.

? Ali nisam mogao da se odlučim KOJE ću PRVO da probam. Skinuo sam celofan i

NAPRAVIO
KULU OD
PAHULJICA

dok sam razmišljao.

Napokon sam se odlučio za Čoko kolutiće.

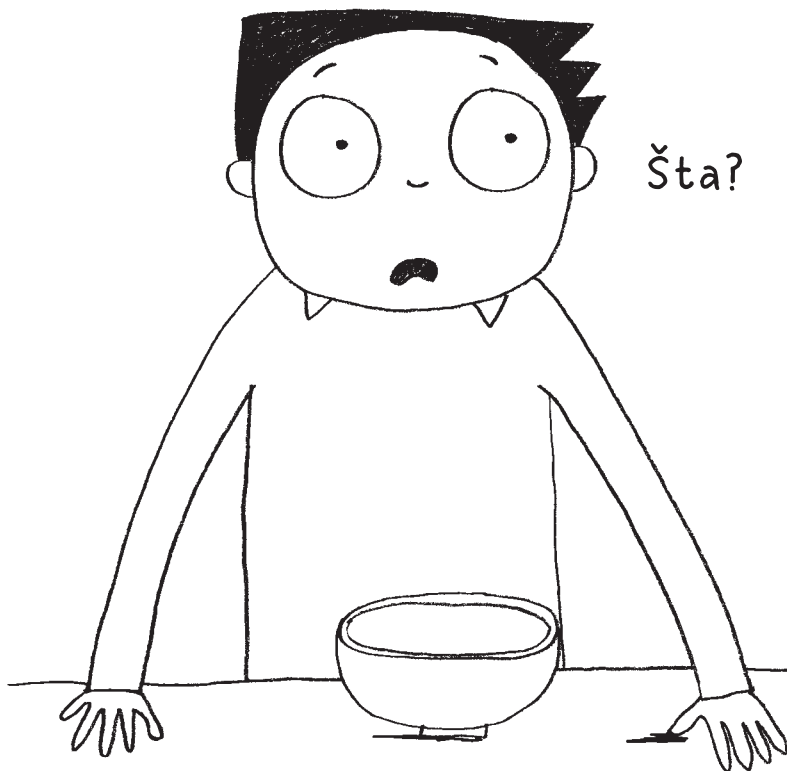
I taman kad sam hteo da ih uzmem...

IZNENADA

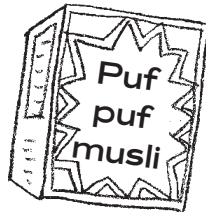
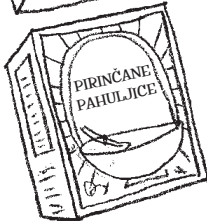
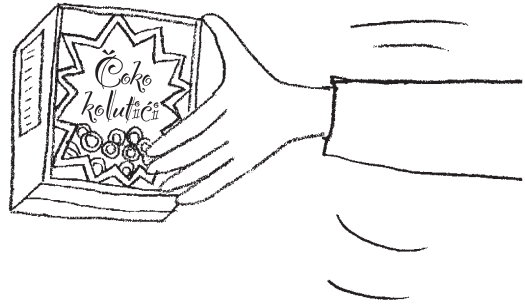
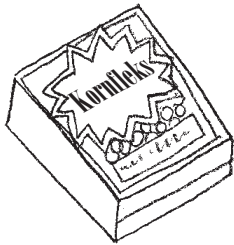
se POJAVILA DILIJA

i MAZNULA MI

ŠTO PAKOVANJE!Σ

„Imaš i druge.“

„**TO** je **MOJE!** VRATI mi!“ viknuo sam.

„**KO** TO KAŽE?“, pitala je
Dilija otvarajući kutiju.

„Baka ih je kupila **MENI**.“

Rekla je da su za mene.“

„Imaš još **PET** kutijica, Tome,“

ja ću uzeti ovu.“

„**NE**, ne **MOŽEŠ**“,

rekao sam **USPANIČENO**.

„**O**vaaaaj, **MOGU** - GLEDAJ ME.“

Dilija je sipala **MLEKO**

na pahuljice.

A onda je podigla činiju **TAKO VISOKO**
da ne mogu da je dohvatim.

„Ovo je moj doručak i ne možeš nikako
da me zaustaviš.“

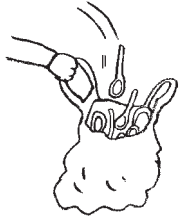
Mada **GREŠI** - nešto **IPAK** mogu...

== {TRČAO sam po celoj kuhinji i ZGRABIO SVE

kašike koje sam mogao da NAĐEM.

(VARJAČE, kašičice za kafu, VELIKE KAŠIKE, GOMILU.)

SVE sam ih stavio u plastičnu kesu

i DRŽAO je ČVRSTO.

Dilija me je gledala. (Je l' se ovo STVARNO događa?,
uzdahnula je.

Ostala je JEDNA kašika kod sudopere... koju
smo OBOJE spazili.

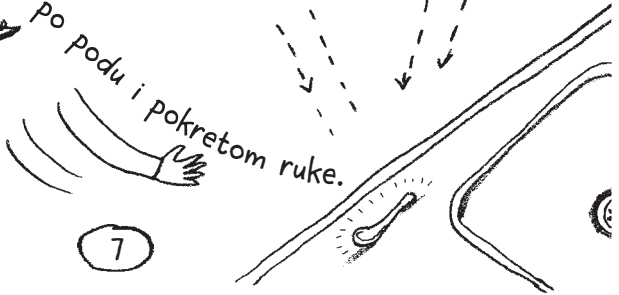
Dilija je SKOČILA,

ALI sam stigao PRVI

EKSPERTSKIM klizanjem po podu i pokretom ruke.

„A-HA, kašika je MOJA!“

kažem i stavlja je u kesu.

„Daj mi KAŠIKU, Tome.“

Dilija je ~~zlobna~~.

„Vrati mi PAHULJICE“, kažem. (To bi bila

FER razmena.) A onda, čisto da budem SIGURAN,

još jednom sam PROZUJIO kroz kuhinju
i pokupio sve VILJUŠKE.

„OKEJ, DOSTA JE BILO“

kaže Dilija, trudeći se da zvuči kao mama.

Mislim da je spremna za MENJAŽU,

pa joj predlažem:

„Daću ti ovu kutiju OBIČNOG

kornfleksa ako mi vratiš Čoko kolutiće.

Njih OBOŽAVAM.“

„I JA ih najviše volim.“

Daj mi sad kašiku.“

 „Ali baka je **TEBI** dala onaj **ČIPS**.”

(Nisam joj rekao kakvog je ukusa.)

„Neću **ČIPS** za doručak. Hoću

pahuljice”, kaže Dilija.

POSTAJEM OČAJAN. Zato joj kažem:

**SAMO MI IH VRATI,
MOLIM TE!**

Dilija je **KRENULA** ka meni. Nisam **SIGURAN** šta je naumila. Stavio sam **KESU** ispred sebe i počeo da je **NJIŠEM** kako bih joj stavio do znanja da ne prilazi.

Dilija ume da bude **LUKAVA** kad joj se nešto dopadne. „**DALJE** od

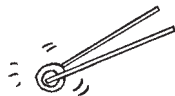
kašika... i viljušaka”, kažem da joj nešto ne bi palo na pamet.

Dilija je **zastala**, pogledala dole, zatim veoma polako otvorila fioku i izvadila...

...ŠTAPIĆE!

„Njih si ZABORAVIO!“, SMEJALA se.

Posmatrao sam kako Dilija

UVEŽBANO uzima štapićima

Čoko kolutiće jedan po jedan.

(TO mi stvarno nije palo na pamet.)

Onda se čulo GLASNO tandrkanje

kad sam ISPUSTIO kesu sa kašikama
i viljuškama.

Što je mami i tati ODMAH dalo znak

da se dole događa nešto ne baš dobro.

„A SADA imaš problem!“, kažem Diliji

dok nastavlja da štapićima jede MOJE pahuljice.

Nju kao da to ne zanima. Gledajući je

kako PROŽDIRE MOJE pahuljice,

nisam više siguran ni da li bih ih hteo nazad.

KAKVA je to **BUKA**?

I zašto je ta kesa na podu?

Onda je tata ugledao Diliju.

„**A ZAŠTO** ti jedeš štapićima?“

„**PITAJTE TOMA**“

kaže ne

okrećući glavu. **ZATO** sam objasnio

kako je baka Mejvis **MENI**

dala paketiće pahuljica i da je Dilija uzela - pardon

- **UKRALA** moj omiljeni paketić, koji upravo jede.

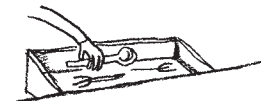

Pokupio sam kašike pokušavajući da je **ZAUSTAVIM...** A onda i viljuške.

Mama kaže da:

1. Vratim escajg na svoje mesto.

2. Uzmem druge pahuljice i požurim jer ću da

zakasnim u školu. A zatim je rekla Diliji da

ODSAD pa nadalje:

1. **NE DIRA** moje pahuljice. (Bolje ikad nego nikad.)

2. Treba da bude **ZRELIJA** (što je zvučalo kao da govori o sazrevanju sira).

Komad sira

Ha! Ha!

Ako će to da ubuduće SPREČI svađe, kupiću JOŠ jedan PAKET mini pahuljica", kaže mama blago iznervirana.

Klimam glavom, (( )) a Dilija nešto mumla punim ustima.

MEDUTIM, onda je mama DODALA:

I to veoma brzo. Što je ZABRINJAVAJUĆE, to obično znači

KO ZNA KAD
ĆE TO DA BUDE.

ili

Verovatno
NIKAD.

Zato mi mama PONAFLJA

Obećavam ti da ću kupiti još, Tome.

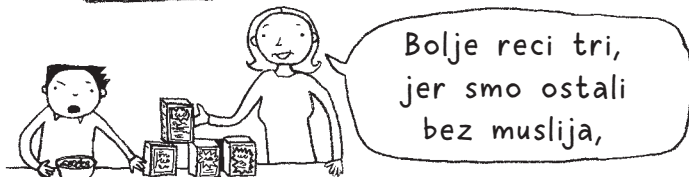
(Nisam baš siguran u to.)

I to SAMO zato što sam se nećkao TAKO dugo, inače se NIŠTA od ovog ne bi ni desilo.

Uzeo sam DRUGE omiljene pahuljice, Čoko krispi,
 i sipao ih u činiju pre nego što IH neko drugi uzme.

„**POJEDI** to ili ćeš zakasniti u školu“,
kaže mama. Napominjem joj da mi je sad ostalo
još samo **ČETIRI** pakovanja.

dodaje mama i uzima **kornfleks** (za koji me baš briga).

ALI OVI su MOJI.

Ubacio sam **POSLEDNJE** kutijice u školsku
torbu da ih sačuvam i baš kad sam pošao, mama je

VIKNULA: **TOME!** Da nisi
nešto zaboravio?

 Operi zube, hoćeš li?

Nadam se da nije videla pahuljice u torbi.

Oprao sam zube, a kad sam se vratio,

 mama nije **ništa** spomenula. Razgovara sa
tatom šta ćemo da radimo preko vikenda.

„**NIŠTA**. Što, šta se desilo?“,
kaže tata prilično zbunjen.

Nećemo **NIŠTA** da radimo?

Jok.

DOBRO, ništa nismo planirali
ni za ovaj NI za sledeći vikend?

OPET pita mama. Taman sam krenuo kad je
dobacila:

Uživaj danas,
Tome.

Ali nije bila **RASPOLOŽENA**.

Potrudicu se.

Pre nego što sam otvorio vrata,
Dilija mi je rukom **‘POTRĀLJALA’** kosu.

„Hvala za doručak, batice. Upamti,

LEPO je deliti“, kaže. Ali ne znam na šta misli.

„Šta ti je s kosom?“, pita me Derek. „To je od Dilije. Nervira me ČITAVO jutro.“ Ispričao sam Dereku kako mi je **ČAPILA** pahuljice.

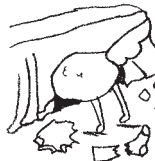
„Poneo sam preostale da mi i njih ne UZME. Odsad ću morati da sve **KRIJEM** u svojoj sobi.“

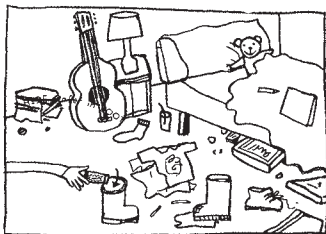
„Imaš sreće. Sve što ja sakrijem, **Pevac** nađe i pojede“, žali se Derek.

(Što je tačno
jer sam to video.)

Moja soba je trenutno malkice neuredna, pa je **LAKO** sakriti stvari. Problem je samo kako da ih nađeš ponovo.

Pre

Posle

➡) Derek i ja **ŽURIMO** = u školu da ne bismo zakasnili, pa on kaže:

Treba nešto da ti ispričam o Džuninom tati.

(Džun je pomalo iritantna devojčica koja živi pored mene i ide u našu školu, a čale joj je bio u BENDU koji se zvao **PLASTIČNA ČAŠA.**)

 Pitam ga: „Šta je bilo sa Džuninim tatom?“ Ali Derek je počeo da **KAŠLJE** i nije mogao da izbacì to iz sebe.

Kašljuc!
Kašljuc!

Džunin tata?,

ponovio sam

kad je Derek **PRESTAO** da **KAŠLJE**.

 „Jesi li primetio kako **MOJ** čale ne prestaje da priča o njemu kao članu benda **PLASTIČNA ČAŠA?**“

JEDVA. Znaaam, naravno, on je **VELIKI fan.**

Derek se složio, pa počeo da

imitira tatu: „Stalno ponavlja: ‘Trebalo bi ponovo da se okupe i snime **NOVU ploču.**‘“

Podsećam Dereka: „Onaj album **PLASTIČNE ČAŠE** koji smo slušali onog dana bio je **!SUPER!!**”

(**ISTINA.**)

Baš sam se

IZNENADIO.

 „E pa, nikad nećeš pogoditi šta je moj tata uradio.” Sad me **ŽIVO ZANIMA.** **ŠTA?**

 „Otišao do **DŽUNINE KUĆE** sa sve majicom **PLASTIČNA ČAŠA** i rekao mu da treba da snime **NOVI ALBUM!**”

BLAM.

Nova ploča

A?

„A otkrio sam još nešto...”

Šta?

„Tata kaže da ploča **PLASTIČNE ČAŠE** koji smo slušali vredi **GOMILU** **PARA.**”

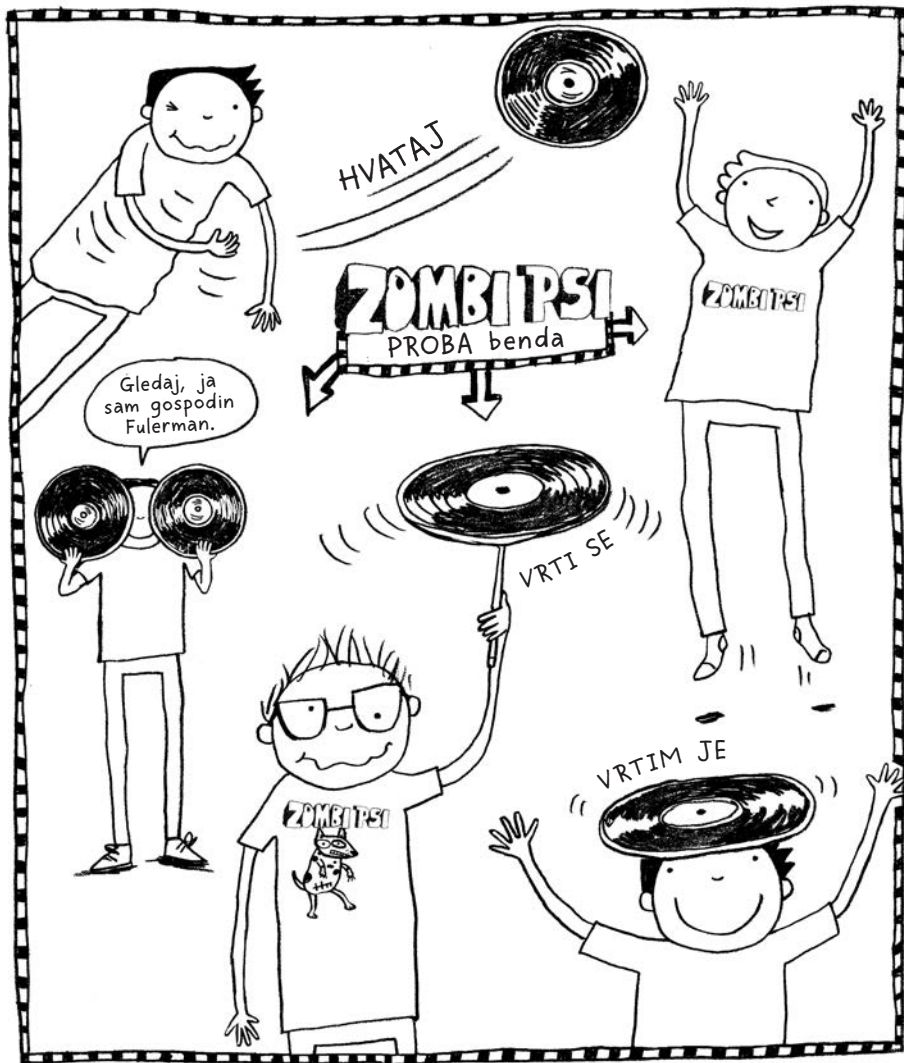
Stvarno? „**ALI** samo ako nije izgrebana

ili polomljena.”

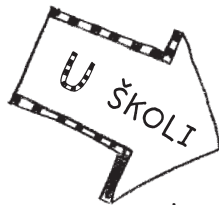

Uh, kažem s razlogom...

...jer sam se setio šta smo radili
za vreme prošle probe.

(Ups.)

Seo sam u svoju klupu pored

Markusa Meldrua, koji se odmah **ODMAKAO** od mene. Prvo što je rekao bilo je:

Nemaš VIRUS,
zar ne, Tome?

„Kakav virus?“

„Mnogo dece je BOLESNO i kašlje, a ja neću ništa da zakačim jer je ovo vrlo **VAŽNA** sedmica za mene.“

„A što?“

Markus počinje da **KOLUTA** očima kao da sam postavio najgluplje pitanje na svetu.

„Zar ti baš **NIŠTA** ne pamiš, Tome?“

Onda je Ejmi Porter sela na svoje mesto pored mene s druge strane i rekla: „Bliži se

školski **Prodajni DAN** kad treba da iznesemo svoje

IDEJE .“

Aaa, to znam.

(Nisam imao pojma.)